

Posudek vedoucího diplomové práce

Posluchač David Macura předložil na Husitské teologické fakultě UK, Katedře církevních dějin a práva (neuveдено na titulním listě) v akademickém roce 2008/9 diplomovou práci na téma *Qumaránské rukopisy, esséni a jejich možný vliv na rodící se křesťanské mnišství*.

V deseti členěných kapitolách (kromě úvodu, závěru a příloh) nás diplomand seznamuje se svým bádáním o Kumránu a souvislostech s Novým zákonem a rodícím se křesťanským mnišstvím. Bohatě jsme informováni o historických souvislostech nalezení svitků, kumránské knihovně a jejím obsahu (kapitola první). Podobně je tomu i s informacemi o dobovém kontextu a Essénech samotných (kapitoly 2 – 4). David Macura zapracoval dostupnou českou a polskou literaturu a podařilo se mu vytvořit přehledný obraz o zkoumaném fenoménu. Po této přehledové části práce přistupuje ke svým vlastním zkoumáním. Čte v optice tématu své práce Řád Jednoty (kapitola 5), zamýšlí se nad specifiky raného křesťanství a pokouší se tu vysledovat ideu zasvěceného života (kapitola 6), i když se právě k této ideji dostává až v kapitole následující *Křesťanské mnišství (idea zasvěceného života)*. Zajímavá je podkapitola *Celibát v NZ*, kde sleduje místa, která se k myšlence preference celibátu kloní. Velice stručně diplomand překračuje i do spisů apokryfních. V kapitole *Odkud pochází myšlenka zasvěceného života v křesťanství* (kapitola 8) se pokouší o vysledování této myšlenky ve SZ, u Jana Křtitele a Ježíše samotného (tady velice stručně) a nachází zajímavé inspirační podněty. Pak se vrací k Essénům (kapitola 9) a možným paralelám jejich života s pozdějším křesťanským mnišstvím. Zajímavá je kapitola *poslední NZ, ranně křesťanské texty a Řád Jednoty*, kde se David Macura pokouší srovnávat některé pasáže z Řádu Jednoty s Ježíšovými výroky, poté s texty pavlovskými a Didaché.

Práce v každém případě zajímavá, s probleskujícími nadějnými momenty vlastního bádání, což se na diplomové práci nevyžaduje. Obsáhlé úvodní kapitoly naznačují, že autor měl rozjetou rozsáhlejší práci, na niž ve finiši již nezbýval čas. To vyplývá z druhé části práce, kde jsou mnohé věci nahozeny a potřebovaly by čas pro pečlivé vystavění. Ale i tak je pohled do srovnání Řádu Jednoty a novozákonních souvislostí zajímavý a přínosný. Oceňuji také skromný a seriózní závěr práce, hodný zasvěceného badatele.

Otázka, jejíž zodpovězení by mne při obhajobě zajímalo, se týká askeze. Na s. 96 je řeč o Antonínovi jako zakladateli askeze, to ovšem nemůže být pravda, askeze je přeci náboženský fenomén velmi starý. Má v křesťanství své opodstatnění a jaké?

Kritizovat by bylo jistě co. Už zmíněná disproporce mezi rozsáhlými prvními kapitolami a skromnými závěrečnými. Možná příliš rozsáhlé historické obecné informace a jejich skoro výlučný zdroj Kronika křesťanství. Příliš stručný závěr, který navíc není uveden v obsahu, jakož i některé podkapitoly (s. 95 a 97). Neujasněnost v používání velkých a malých písmen (Apoštolská doba, Judaismus, esséni / Esséni, Křesťanství atd.) V závěrečné bibliografii vypadla kurzíva. To jsou však drobnosti.

Myslím, že práce si zaslouží, aby byla doporučena k obhajobě a závisí na ní, jaká bude výsledná známka (velmi dobře? – výborně?).

doc. ThDr. Václav Ventura, Th.D.

13. září 2009